

Ur *Den Kommunistiska Internationalen* N:o 3 (feb 1921)

Moskvakongressen och den revolutionära rörelsen i Schweiz

Den II Internationalens kongresser brukade kännetecknas genom sin betydelselöshet för alla länders praktiska politik. Man samlades, icke för att fatta beslut om internationella aktioner, utan endast och allenast för att konstatera, att varje lands parti ville och vågade bedriva sin politik efter eget gottfinnande. Då ingen lät befalla sig av andra, så fann var och en det vara i sin ordning, att man också lämnade andra i fred. Varje landsparti såg i högsta kyrktornet i sin lilla stat eller stad världspolitikens polarstjärna, och då på detta sätt disciplinerade trupper under augusti 1914 av världshistorien uppfordrades till gemensam aktion, så hände just det oundvikliga: i stället för att kämpa sida vid sida kämpade de mot varandra.

Den III Internationalens kongresser visar en annan bild. Där nöjer man sig icke med att rådslå, utan man fattar också beslut. Och besluten hänför sig mindre till det eller det landspartiets tillfälliga eller aktuella önskemål utan till det världspolitiska lägets bjudande nödvändigheter. Inom den II Internationalen dominerade delarna och tillät överhuvud taget inget handlingskraftigt helt komma till sin rätt; inom III Internationalen är det däremot det hela, som dominerar, och var och en av dess delar har att underordna sig.

Den andra Moskvakongressen skall med nödvändighet åstadkomma stora förändringar av den inre politiken i alla de länder, som var representerade på densamma. Och icke minst i Schweiz' inre politik.

Världsrevolutionens nuvarande läge kräver oavvisligt i varje land ett revolutionärt, aktionskraftigt parti, som bör omfatta totalsumman av alla ärliga och konsekventa revolutionärer. Det är klart, att ett sådant parti genast förlorar sin handlingskraft, om det belastas med tvekande eller centeropportunistiska medlemmar. För att nu icke tala om högerns otvetydiga socialpatrioter. Enligt dessa angivna regler är det socialdemokratiska partiet i Schweiz icke ett revolutionärt parti. Under alla hittillsvarande revolutionära epoker av den schweiziska politiken, under novemberdagarna 1917 och storstrejkerna under 1918 och 1919, har det huvudsakligen värka i kontrarevolutionär anda. I alla frågor om verkligt revolutionär propaganda, i arméagitationen, i bondeagitationen, i ungdomsagitationen har det intagit en kontrarevolutionär ståndpunkt.

Bekämpandet av detta parti, eller dess klyvning, är stundens lösen. Grimm och Greulich måste trängas undan, dit de egentligen hör hemma: till den gamla gula Internationalen. Men de revolutionära arbetare, som ännu kvarstår i detta parti, måste genast och beslutsamt övergå till III Internationalen, som i Schweiz hittilldags blott representerats av del politiskt hälsokraftiga men numeriskt fåtaliga Kommunistiska Partiet. Socialdemokratisk partivänster och Kommunistiska Partiet måste sammansluta sig i ett enda block, som organisatoriskt och politiskt icke kap och bör vara något annat, än en fortsättning av det redan bestående Schweiz' Kommunistiska Parti, men på en bredare bas.

I motsvarighet härmed har också III Internationalens exekutivkomité efter hörande av representanter från den socialdemokratiska vänstern och Kommunistiska Partiet fattat följande beslut:

”Även i Schweiz måste inom en tid av fyra månader (efter världskongressen) bildas ett förenat kommunistiskt parti.”

För detta ändamål måste en gemensam aktionskomité väljas, bestående av två representanter från socialdemokratiska vänstern och två från det nuvarande Kommunistiska Partiet samt om

möjligt också en representant från III Internationalens exekutivkomité. Denna aktionskomité måste förpliktiga sig att under angiven tid genomföra de beslut, som fattats av den andra världskongressen. Moskva, den 11 augusti, 1920.

Under detta sammanträde stadfästes också Schweiz' Kommunistiska Partis anslutning till III Internationalen. Mot båda besluten protesterade partivänsterns representanter och begärde upprepad behandling av frågan genom en fulltalig Exekutiv. Denna bekräftade emellertid under sitt sammanträde den 17 aug., 1920, de beslut som byrån fattat, varigenom dessa alltså trädde i kraft och blev *bindande* för varje enskild anhängare av III Internationalen.

För många medlemmar av partivänstern blir det nog svårt att helt och hållet ställa sig under beskydd av det så föraktligt behandlade K. P. Men den III Internationalen begär vida tyngre offer av sina medlemmar än offret av politisk egenkärlek. Den som icke är istånd härtill, den som icke är i stånd att sätta intresset för världsrevolutionen högre än sin egen, kränkta fåfänga, han bevisar därigenom tydligt för hela världen, att han i själva verket icke har något gemensamt med III Internationalen. Han kan välja mellan Grimm och Greulich, men han har icke längre något tillfälle att välja mellan den II och den III Internationalen. Med den sistnämnda har han gjort upp sluträkningen. Han är ingen förlust för oss, och vi, det kan han ju trösta sig med, är ingen förlust för honom.

På vilket sätt klyvningen av det Socialdemokratiska Partiet skall komma till stånd, därom behöver man knappast tvista. Det är tydligt, att de kommunister, som ännu står kvar i en organisation, som blivit dem outhärdlig, icke bör lämna detta sällskap med blygsamt sänkta ögon, liksom en sedesam flicka lämnar en anstötlig lokal. Kampanjen för partiets klyvning måste bli en storstilad värvningsaktion för den revolutionära kommunismen. Partivänstern har en given plikt, nämligen att på den kommande partidagen med full klarhet och skärpa representera den revolutionära ståndpunkten. De måste förelägga denna partidag ett gemensamt med Kommunistiska Partiet utarbetat program, som i alla punkter motsvarar de beslut, som fattats av kongressen i Moskva, och som även i enskilda punkter kan gå utöver dessa beslut. Ett sådant program måste icke blott innehålla ett hänsynslöst genomförande av alla villkoren för anslutning till den III Internationalen och utarbetandet av alla föreskrifter för kommunistiska parlamentstämningar o. s. v., utan det måste också i osminkade men koncisa ordalag draga med sig uteslutandet av alla de element, som röstar mot detsamma. Härvid vore det absolut oriktigt att lägga huvudvikten på ett kvantitativt resultat. Huvudsaken är, att partiet icke genom något misstag klyver sig mellan högern och centern utan mellan centern och vänstern, såsom logik och fakta det fordrar. Centerns hela ledarskap, herrarna Grimm och Graber, smederna från Olten och Aarau, regeringsschneidern från Basel och Schaggis "tåretröst", alla dessa och måhända också de, som grupperar sig kring Nobs, måste obetingat trängas åt höger, måste inför hela landets ögon klistras ihop med Greulich och Gustav Muller, så att den döda vikten av dessa åtminstone ärliga socialpatrioter sätter liksom bly i vingarna vid alla kommande flyktförsök av de förras oärliga ordrevolutionarism från det förflutna. Må så vara, att också en del arbetare, som står under personkultens förbannelse, tillsvidare stannar kvar hos motsidan, så är denna skada av snart övergående natur. Vad man nu behöver i Schweiz, är ett principrent, revolutions troget kommunistiskt parti; vad som behöves, är en frisk kärna, likgiltigt om med eller utan skal. Till att börja med behöver vi icke stora medlemssiffror, men väl *kvalitet*. Händelsernas utveckling skall sedan sörja för att kvantiteten icke kommer att saknas.

Att vinna majoritet för ett sådant program på den socialdemokratiska partidagen, därpå tänker vi inte ens i drömmen, och ej heller våra vänner inom partivänstern torde hysa några illusioner av dylikt slag. Skulle ett undervärk ske, och vi få majoritet, så skall Kommunistiska Partiet säkerligen icke söla med att hemföra det sovrade Socialdemokratiska Partiet såsom en brud, om vars rikedom man icke gjort sig några förhoppningar. Men på Grimms och Grabers

förtorkade träd sker inga under. Vårt kommunistiska program kommer väl att stanna i minoritet, och sedan gäller för varje ärlig anhängare av III Internationalen blott en enda lösen: ut ur socialdemokratien! In i det enade Kommunistiska Partiet!

Arbetarna i Schweiz skall alltså inom kort tid ha till sitt förfogande ett enhetligt, fullständigt och aktionsdugligt revolutionärt parti. Därmed inträder också det schweiziska proletariats värksamhet i ett nytt skede. Om världsrevolutionen kallar, skall det kunna fylla sin plikt.

J. H.

Innehållförteckning till tidskriften [Den Kommunistiska Internationalen](#)